

Protokol,

sepsaný dne 25.června 1948 u SNB - útvaru Eisendorf, okres Horšovský Týn, s Annou Jakoubkovou narozenou dne [redacted] 1917 v Alexandrovsku, SSSR, příslušná do Rpet, okres Hořovice, svobodná, zaměstnaná v domácnosti.

P ř e d m ě t e m

protokolu jest výslech jmenované pro podezření pokusu o ilegální přechod státní hranice čs-německé dne 25.června 1948 společně s Františkem Dolejšem, jejím zaměstnavatelem, jeho manželkou Zdenkou Dolejšovou a Jaroslavem Dolejšem, býv. strážm. SNB.

P ř í t o m n i :

velitel SNB - útvaru 8186 Plzeň mjr. Suk Jan, jako vyslychající, npor. Otakar Toman, zařazený důstojník SNB - útvaru 8186 jako svědek, por. František Hebelka, velitel SNB - útvaru 7086 a vrh. strážm. Václav Kupilík od SNB - útvaru 8186 jako zapisovatel.

Vyslychaná Anna Jakoubková byla vyzvána, aby pravdivě vypovídala, udává :

Jsem zaměstnaná v domácnosti a také vypomáhám mému v obchodě mého šéfa Františka Dolejše v Praze XVI U Santošky 4, od března letošního roku. Neslyšela jsem nikdy, že by se můj šéf František Dolejš zabýval myšlenkami odejít za hranice čs. republiky. Věděla jsem, že bratr mého pana šéfa je v Německu. V dubnu tohoto roku jsem se zmínila před Františkem Dolejšem, že bych se ráda dostala za mým bratrem, který je v Anglii. Můj šéf František Dolejš se mi smál a ptal se mne, zda-li bych ho vzala s sebou, zda bych ho nechala u mého bratra. Pak se o tom přestalo hovořit a začalo se o tomto mém odchodu za hranice hovořit v úterý dne 22.června 1948 v obchodě, kdy tu přišel bratr mého pana šéfa Jaroslav Dolejš, což mi řekl můj pan šéf, že přišel z Německa a že půjde zase do Německa zpět. Já jsem podotkla, jestli by mě vzal s sebou, že bych se velmi ráda dostala za bratrem do Anglie, se kterým jsem se dlouho beviděla a sice asi 15 roků, protože nikoho z mých příbuzných zde ani jinde nemám. Můj bratr mi vymáhal již před dvěma léty potřebné doklady k odjezdu do Anglie, avšak toto vyřízení dosud mi nebylo. Má touha najít nějakého mého příbuzného byla veliká, proto jsem se odhodlala k ilegálnímu odchodu z ČSR, k čemuž jsem využila příležitosti příchodu pana Jaroslava Dolejše - bratra mého šéfa. Jaroslav Dolejš mi slíbil, že mne bezpečně převede přes hranice do Německa, že se nemusí bát. Definitivní odchod byl domluven dne 22.6.1948 t.j. v úterý odpoledne. K mému panu šéfu jsem přišla ve čtvrtek dopoledne a nejnutenějším prádlem a čistícími potřebami. Z Prahy jsme odjeli ve čtvrtek auto-taxi asi o 17.00 hodině do Plzně a z Plzně jsme pokračovali dále auto-taxi asi o 20.-hod. do Dubce, okres Tachov, kamž jsem přijeli asi o 22.- hod. večerní. Zde jsem v jednom stavení přenocovali a druhého dne jsme o 04.00 hod. vydali pěšky směrem ku státní hranici čs-německé. Vedl nás Jaroslav Dolejš, který šel stále v předu. Cestou jsme několikrát odpočívali. Asi kol 09.00 hod. došli jsme na jednu velkou louku, přes kterou jsme šli směrem ku státní hranici nějakému lesíku. Jaroslav Dolejš šel před námi asi 15 kroků. Ještě dříve, než jsem vstoupila do lesíka, uviděla jsem v lese na cestě dva příslušníky SNB a slyšela jsem současně zvolání těchto dvou příslušníků SNB "Stůj." Já jsem se velmi lekla. Můj pan šéf řekl, že půjde k nim, avšak najednou jsem uslyšela střelbu, můj pan šéf skočil do smrkového porostu a já jsem společně s paní Zdenkou Dolejšovou utekla za ním - rovněž do smrkového porostu. Jednání Jaroslava Dolejše jsem nepozorovala, protože pravděpodobně skryl se v lese dříve, než jsem si mohla vše uvědomit, protože jsem se velmi bála. Asi půl-hodiny ležely jsme v lesíku a když šla kolem nás hlídka SNB pom cestě, která se umlouvala, že budou prohledávatiles, můj pan šéf František Dolejš zvolal na hlídku SNB "Já jsem tady, já se vzdávám" a šel na cestu, kde se hlídka nycjázela. Já a moje paní šéfová - Zdenka Dolejšová jsem se zvedly ze země a následovaly jsme mého pana šéfa. Na cestě jsoucí 4 členové SNB nás zadrželi, pana šéfa prohledali a odebrali mu pistoli.

Vzpomínám si, že když jsem uviděla ony 2 členy SNB státi na lesní cestě uslyšela jsem zvolání "Stůj" pak na to jednu slabší ránu a hned po té střelbu silnější, načež jsme všichni utekli do smrkového porostu.

Po odebrání pistole mému panu šéfu na místě zadrženi byli jsem na tomto místě drženi ještě asi hodinu, po kteroužto dobu ostatní příslušníci SNB prohledávali les hledající bratra pana šéfa Jaroslava Dolejše. Potom jsem byli všichni tři odvedeni

na silnici na okraj lesa, kde jsem si dělal na lavičku u stodoly vzdálené asi 10 m od silnice. Svě věci-zavazadla měli jsme u sebe u lavice. Jeden příslušník SNB vysoké postavy nás hlídal, stál ve vzdálenosti asi 10 metrů od nás v příkopu u silnice.

Pan šéf si vzal jednu láhev z tašky - půl - litrovou, ve které byl likér se kterou šel k panu strážmistřovi nás střežícímu, a žádal ho, aby mohl likér vylít, že by si došel pro vodu. Pan strážmistr však odpověděl panu šéfovi, že voda není zdravá, že by se mu mohlo z ní něco stát a vyzval pana šéfa, aby si šel sednout na svoje místo. Pan šéf se vrátil k nám, po mém zavolání, aby si šel sednout k nám a po výzvě jeho paní, což jsme opakovali asi třikrát. Pan šéf si vzal však z tašky druhou láhev, která byla rovněž o obsahu půl-litru, avšak která byla plná likéru "Praděd" a znovu šel k panu strážmistřovi nás střežícímu s prosbou, aby si šel dojít pro vodu. My jsme volaly za se pana šéfa, aby si šel k nám sednout. Nás střežící pan strážmistr nařídil však energicky panu šéfovi, aby si šel sednout na své místo, avšak pan šéf této výzvy neuposlechl, přiblížil se k panu strážmistřovi a udeřil ho lahví do hlavy. Před tím než ho udeřil, měl láhev před ním, ukazoval mu ji a chtěl opět povolení k tomu, aby směl likér vylít a nabrat si vodu. Strážmistr který nás střežil mu to znovu neudolil a řekl mu, že by za ten likér utržil v Německu hodně peněz, že je škoda to vylít. Po udeřu byl pan šéf strážmistřem odstrčen. Pan šéf poněkud zavrávorál a sahal strážmistřovi po pušce o kterou se počali navzájem tahati. Potom jsem uslyšela výstřel, aniž bych viděla, jak k tomu došlo. Na to se pan šéf skácel k zemi, znovu se snažil povstat, něco nesrozumitelného řekl, načež mu klesla hlava a zůstal ležeti v trávě. V rozrušení jsem spadla z lavičky na zem a nemohu říci, zda pan šéf jevil známky života a nebo ne. Za chvíli-nejdéle po dvou minutách byl dvěma příslušníky SNB vzat do auta a odvezen. My jsem zůstali dále na místě pod dozorem jediného strážmistřa SNB a asi po 10 až 15 minutách přivedli k nám i strážmistřa Jaroslava Dolejše, načež byli odvedeni k SNB - útvaru do Eisendorfu k výsledku.

O pravdivosti toho, že jediným mým důvodem k přežití státní hranice byla touha jít za mým bratrem, který je ženat v Anglii již asi 5 let svědčí dopisy a korespondence, kterou s mým bratrem udržuji, která je uložena v mém zavazadle, které mám s sebou.

Více nemám k podotknutí .

Skončeno, shledáno správným, přečteno a podepsáno .

Eisendorf , 25.červen 1948.

Vyslychající:

Svědci :

Zapisovatel :

Vyslychaná :

mjr. S u k Jan v.r.

por. H e b e l k a v.r. vrch.strážm.
npor. T o m a n v.r.

K u p í l í k v.r.

Anna Jakoubková v.r.

Za správný opis :
Plzeň , 30.červen 1948.

Velitel útvaru :
mjr. S u k Jan.

